

Witte barbies en zwarte poppen in KRO-NCRV 2Doc: Een pop zoals ik

De glanzende Barbiewereld, waarin wit, blond en stralend gepropageerd en bewonderd wordt is mateloos populair, gezien het wereldwijde succes van de nieuwe Barbiefilm. Maar waar blijven de kinderen van kleur die ook een plek hebben in onze dominant witte maatschappij? Hoe werkt die opgepepte droomwereld met lelieblanke heldinnen en helden in op kinderen die niet die witte kleur hebben en er anders uitzien? Voelen zij zich wel thuis in die droom?

Volgens pedagoog en psycholoog Jillian Emanuels kampen kinderen van kleur en bi-culturele kinderen vaak met een negatief zelfbeeld. Zij doen op jonge leeftijd al uitspraken zoals: “Ik wil wit zijn” of “Ik vind mijn haar niet mooi”. Op televisie en in films zien deze kinderen veelal witte mensen waardoor het lastig is voor hen om een positief zelfbeeld te kunnen ontwikkelen.

KRO-NCRV vindt het belangrijk dat iedereen zich gezien en gerespecteerd voelt in onze samenleving en duikt in de 2Doc: *Een pop zoals ik* in de wereld van witte barbies en donkere poppen. Wat betekenen poppen voor kinderen die in de war zijn over hun identiteit en opgroeien in een dominant witte samenleving?

Witte prinses als positief zelfbeeld?

Nyah Nameh (5) wil het liefst lijken op de witte prinses Elsa uit de film *Frozen*. Ze wil blond haar en een witte huidskleur. Ze wil geen zwarte pop om mee te spelen, ze wil een witte Barbie. Haar ouders worden wakker geschud als Nyah Nameh op haar nieuwe school wordt gepest om haar huidskleur. Haar moeder probeert Nyah Nameh te helpen bij de verwarring over wie ze is.

Serenity is een moeder van 3 kinderen. Ze wil voorkomen dat haar kinderen een negatief zelfbeeld ontwikkelen, zoals ze dat zelf heeft ervaren. Serenity wijst haar kinderen op hun eigen schoonheid en koopt alleen maar zwarte poppen. Maar willen haar kinderen dat wel?

Elisanio (7) is een jongen met Albinisme en donkere ouders. Hij heeft er moeite mee zichzelf te accepteren omdat de buitenwereld hem regelmatig afwijst. Als hij een pop met albinisme krijgt, verandert zijn wereld.

“Tante pop”

Ellen Brudet of “Tante pop” begon 10 jaar geleden een winkel met donkere poppen, omdat die er niet waren voor kinderen van kleur. Brudet vindt dat kinderen een pop moeten krijgen die op hen lijkt. In haar winkel komen kinderen en hun ouders met verschillende redenen een pop kopen. Zo zijn er kinderen die problemen hebben met hun haar, huidskleur, of een gezicht dat afwijkt van de norm -

zoals Albinisme, Down, Vitiligo. Zij vinden in de pop een metgezel waarmee ze zich kunnen identificeren.

Regisseurs Cinta Forger en Walther Grotenhuis observeren niet alleen wat voor effect de poppen op het dagelijks leven van de kinderen en hun ouders hebben. *'Impliciet willen we een gevoel overbrengen, wat het betekent om als donker kind in een dominant witte samenleving op te groeien. Is onze maatschappij wel zo tolerant als - vooral door witte Nederlanders - wordt gedacht?'*

Een pop zoals ik is geregisseerd door Cinta Forger en Walther Grotenhuis en is geproduceerd door Olympic Films in samenwerking met KRO-NCRV de film kwam tot stand met steun van CoBO.

2Doc: *Een pop zoals ik*, donderdag 26 oktober om 22.25 uur bij KRO-NCRV op NPO2.